

Banen og andre, der ere meget daarligere stillede end Banerne paa Øerne og andre Steder i Landet. Men det er noget, man altsammen maa overlade til en saadan eventuel Kommission.

Med Hensyn til Forhandlingsretten vil jeg sige til den højtærede Minister, at der tror jeg meget godt, at man vil kunne finde en Form i saa Henseende. Og den højtærede Minister var selv inde paa det Spørgsmaal og antydede selv noget i den Retning. Jeg skal ikke paa Forhaand fastslaa noget i saa Henseende, men det vil dog ikke være vanskeligt at tænke sig fælles Regler, naar blot man opnaar det, at de paagældende Funktionærer paa Forhaand have Ret til at føre Forhandling om deres Vilkaar med dem, der staa i Spidsen for de paagældende Baner.

Den højtærede Minister indrømmede, at der er Trang til en Auditor ogsaa ved Privatbanerne, saaledes forstod jeg det, men mente, at Auditøren ved Statsbanerne var meget optagen af Arbejdet; det er jo ogsaa et Spørgsmaal, som det ikke er min Opgave at staa og forklare og derved maaske foregribe, men jeg vil dog sige, at det ikke er noget vanskeligt Spørgsmaal, det kan let ordnes af Kommissionen. Jeg kunde tænke mig, at vi, som jeg for Resten sagde i Eftermiddags, fik en Jernbanedomstol her i Landet, som undersøgte og fældede Afgørelser i alle Spørgsmaal vedrørende baade Statsbaner og Privatbaner, og det vilde jo dog ikke være forbundet med store Udgifter at naa til en saadan Ordning.

Men til Trods for, at den højtærede Minister ikke havde, synes jeg, saadan særlig vægtige Argumenter at anføre mod Forslaget og ogsaa var inde paa at indrømme enkelte Ting, saa endte han med at sige, at han for Tiden — han benyttede netop dette Udtryk „for Tiden“ — ikke kunde anbefale at stemme for dette Forslag. Hvis man i øvrigt kan tænke sig at ville indrømme, at der er noget at ordne her fra Rigsdagens Side, hvad der jo er, for Administrationen ligger jo hver Dag og ordner med de private Baner . . . (S. Sørensen: Det gøre de ikke!) . . . Jo, det gør Ministeriet hvert Øjeblik, og det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen), som er en stor Jernbanemandovre i Vestjylland, ved jo ogsaa vel, at de Herrer gennem Statens Repræsentant ved Generalforsamlingen faa at vide, at de have en Herre over dem herovre i København —, saa maatte vi dog kunne naa til at faa mere Indseende i disse Forhold, fordi vi ere saa

stærkt interesserede med Kapital i disse Baner, og vi ere ogsaa satte her for at vaage over, at der bydes de Mennesker, som arbejde ved Privatbanerne, ordentlige og gode Vilkaar. Derfor mener jeg, at det netop nu er Tid at tage fat paa denne Sag. Hvad vi faktisk kunne gøre i Dag, skal man, mine Herrer, ikke opsætte til i Morgen. Derfor vil jeg bede om at vedtage det foreliggende Forslag.

J. H. Jensen: Naar det ærede Medlem, som nu satte sig (Marott), vil hævde, at jeg har sagt, at Staten ingen Ret havde til at gribe ind, saa er det ikke rigtigt. Jeg sagde, at selv om den ingen juridisk Ret har, saa har den dog givet Koncessionen og har som Følge deraf Ret til Tilsyn med Privatbanerne. Men naar det ærede Medlem nu mener, at Baner og Sporvogne ikke kunne sammenlignes, fordi Staten ingen Penge havde i Sporvogne, saa gælder det samme om ikke faa Baner, at Staten ingen Penge har i dem, saa den Sammenligning kan godt bruges.

Naar det ærede Medlem saa mente, at jeg havde sagt det samme som tidligere Talere, og nævnedes, at jeg havde sagt det samme som Ministeren med Hensyn til Sporvognene, som jeg lige nævnedes, saa er dette jo noget andet end at holde en Tale paa en Times Tid. Det ærede Medlem skal læse Rigsdagstidenden igennem, hvilket rigtignok er et nøjsommeligt Arbejde, saa skal det ærede Medlem se, at der er mange, mange Taler deri, som væsentligt ere de samme som dem, andre have holdt, men han vil ikke finde mig imellem disse.

Udover dette har jeg en Bemærkning at gøre til den ærede Ordfører. Jeg synes, den ærede Ordfører var vel meget inde paa Sympati for dansk Arbejde. Jeg har ogsaa megen Sympati for dansk Arbejde, det er afgjort, men jeg paastaar alligevel, at dansk Arbejde kan betales for dyrt, man kan ogsaa købe Guld for dyrt. Naar man skal give 5,000 Kr. eller mellem 6,000 og 7,000 Kr., — for det er virkelig Forholdet — mere for Lokomotiver, byggede her, end for dem fra Udlandet, saa er det for dyrt. Det er godt nok at holde sig til dansk Arbejde, men gøre vi det paa en saadan Maade, at man i Udlandet kommer i Tanker om, at man lige saa godt kan lade være at give Tilbud, fordi man dog ikke faar Arbejdet alligevel, saa kommer den danske Stat til at bløde til sidst, naar Tilbudene holde op at komme fra Udlandet. Jeg mener nu, at naar